

Колчо взе клечката, накара паяка да се въскачи на нея и започна да бърбори:

„Паяче, паяче, заплети си паяджина!

Паяче, паяче, заплети си паяджина!“

И паякътъ се спусна по тънка нишка, а Колчо колкото му държеше гласъ викаше:

— Вижте, вижте! на въздуха виси!

III.

Ташка обзета отъ любопитство, забрави разговора. Бабата също се замълче. Влезе майката.

— Мамо! Мамо! Гледай!

Паяче, паяче, заплети си паяджина!

Паяче, паяче, заплети си паяджина!

— Я хвърли го, маминото! Стъпчи го!

— Какъ тъй, азъ нѣма да дамъ, грѣхъ е! заяви Колчо и побърза да скрие паяка пакъ въ кутийката.

— Не само, че не е грѣхъ, ами тамамъ четирисеть грѣха, Колчо ще ти се простятъ! поучително му забѣлѣза бабата.

Майка имъ си отиде въ кухнята, дѣто имаше най-много работа, а Колчо се впусна въ разсъждения съ бабата.

— Значи, ако го убия, Дѣдо Господъ четирисеть грѣха ли ще ми прости?

— Да, ще ти прости, мое пиленце, ще ти прости . . . .

— Бабини-деветини! . . . Лъжа е това!

— Както искашъ, но тъй казватъ хората: четирисеть грѣха щѣли да се простятъ . . . .

Ами два ако убия, то колко?

— Тогава значи четирисеть, та още четирисеть. Колко ще бѣде? Прѣсмѣтни!

— Осемдесеть, сериозно каза Ташка, като